

tetves szakállal járta fekete Golgotáját,
és rettegett, éhezett, fogvacogva didergett,
szakadt rongyokba bújva írta, írta a v e r s e t
sort sor alá tapogatva az éji homályban,
várva a jó hírt, asszonyi szót, a csodákat...
de csak az ordító altiszt jött: „Tovább! Tovább!”
ormótlan bakancsban a földi poklon át.

Merengve nézem a töprengő sírkő-férfit,
égbolt-homloka mögött új mondatot épít,
s képzelem: indul mindenség-nehéz lábbal át
köves-földes úton, hogy cipelje a halált,
a keresztre fölszegzett csontsovány társakat,
szögesdrótban vergődő úzótt szarvas-sorsokat,
„némán, akár az angyal”: szent s végzetes órában,
tántorogva a sárba-hullás pillanatában,
dőlve szótlan, mindent írva kis füzetbe le,
vércseppjeit itatva megváltó verseibe.

